

„Juhaim hallgatnak szavamra. Ismerem őket, és ők követnek engem. Örök életet adok nekik, nem vesznek el soha, és senki nem ragadja ki őket kezemből.”

Április 17.: Húsvét 4. vasárnapja / A papi és szerzetesi hivatások vasárnapja

A Szentmise olvasmányai:

- **ApCsel 13,14. 43-52** – Pál és Barnabás Antiochiában elkezdte hirdetni az evangéliumot a pogányok között is, mert ezt a parancsot adta nekik az Úr: „A pogányok világosságává tettelek, hogy üdvösségük légy egészen a föld végső határáig.”
- **Jel 7,9. 14b-17** – János, látomásában a királyi trónon ülő Bárányról beszél, aki juhait legelteti, az élő vizek forrásához tereli, és letöröl szemükről minden könnyet.
- **Jn 10,27-30** – Jézus arról beszélt tanítványainak, hogy juhainak örök életet ad.

Örömhír

János (a szeretett tanítvány) evangéliumának célja, amint ő maga írja: „Ezeket azonban azért jegyeztem föl, hogy higgyétek: Jézus a Messiás, az Isten Fia, és hogy a hit által életetek legyen benne.” (Jn 20,31) A három szinoptikus evangéliummal szemben ő nem feltétlenül kronologikus sorrendben írja meg evangéliumát, hanem inkább szabadon, a tanítói célzatnak megfelelően számol be az eseményekről. Például nem a születésétől, hanem a „kezdet”-től fogva mutatja be Krisztust, aki nem más, mint az „Ige” (Logosz), aki mindvégig jelen volt a világ teremtésénél (1,1-3), majd később testté lett (1,14), hogy hibátlan áldozati bárányként elvehesse a bűneinket (1,29). János leírásában, Jézus példabeszédei is inkább tökéletesen

felépített allegóriák. Az allegória olyan szókép, melynek segítségével az ábrázolt események, személyek vagy elvont fogalmak kapnak egy második, rejtett jelentést, értelmezést. János pedig különös gondot fordított arra, hogy Jézus Istenségét igazolja, bemutassa. A mai vasárnap, amikor a papi és szerzetesi hivatások vasárnapját ünnepeľjűk, a jó pásztor alakja kerül előtérbe János evangéliumában. A mondanivaló mögöttes tartalmát itt akként értelmezhetjűk, hogy Jézus, aki Péterre építette egyházát, aki útjukra bocsátotta apostolait, olyan megbízható példaképet állított önmaga által apostolainak, amivel alapjaiban meghatározta magatartásuk, hozzáállásuk alapjait. A jó pásztor őrzi, vigyázza a rá bízott nyáját. Meghallgatja bánatát örömet, segíti, ha szükségben van, lelki táplálékkal látja el, bűnei terhétől feloldozza, tanácsaival egyenesebbé teszi a boldogság felé vezető utat. Jézus, aki tökéletesen azonosul a feddhetetlen, jó pásztor alakjával, akin keresztül az Atyához jutunk, akitől örök életet kapunk pásztorokat rendel a nyáj mellé. Ezek a pásztorok pedig, a mai napig vigyázzák életűnket. Azok, akik meghallják a hívó szót, maguk mögött hagynak mindent, csak hogy szolgálhassanak. De ne feledjűk, hogy ők is csak esendő emberek. S amikor önző módon ítélkezűnk, amikor mindent magunknak kívánunk, amikor túl sokat várunk el úgy, hogy magunk oly keveset adunk, jusson eszűnkbe az evangélium folytatása: „A zsidók ismét köveket ragadtak, hogy megkövezzék.” Mert tehetetlenségűnkben, Isten nélküli életűnkben, már nekűnk sem marad más eszközűnk, csak a kövek. Az értelmetlen hadakozás, a kövek mindig ott vannak akkor, ha nem értűnk egyet. De csak rajtűnk múlik, hogy megragadjuk-e őköt, és megkövezzűk-e vele az igazságtevőt. Vagy dönthetűnk másképp. Dönthetűnk úgy, hogy hallgatűnk Jézus szavára. Isten által kapott szabadságűnkben elhisszűk-e, hogy ő ismer bennűnköt a legjobban? A papi, szerzetesi elhívásban tevékenykedő emberek a mai napig Jézus követése mellett döntenek. Minden napnak, minden reggelén, felébredvén az álomból felkészítik lelkűket a szolgálatra. Ők még, ha olykor nehéz is megbirkózniuk a nyájuk problémáival, mégis igent mondanak. Adjűnk hálát többek között kitartásűkért, és imádkozzűnk értűk rendűletlenül! S imádkozzűnk azért is, hogy napjainkban is, minél többen tudjanak igent mondani Jézus hívó szavára, és legyenek alkalmasak erre a nem is oly könnyű szolgálatra. Világűnk, itt a XXI. században, lélekben erősebb, boldogabb, és kiegyensúlyozottabb lenne, ha visszatálnánk a szakrálishoz, ha nem pszichiáterekhez járnánk, hanem egyszerűen és őszintén le tudnánk tenni terheinket a gyónás szentségében. Kérdéseinkre már megkaptuk a válaszokat, csak meg kellene nyitni a szívűnköt azok meghallására!

Nagy Szent Leó pápa / Ima a jó papokért

Mennyei Atyánk, add meg papjaidnak szolgálatodnak kegyelmét.

Újítsd meg szívűnkben a szentségnek lelkét, hogy a tanítás, melyet nekik kell adniuk, példájűkkal közelebb vigyen minket hozzád.

Szent Lelked ajándékaiból adj nekik, Urunk, okos szerénységet, bölcs szelidséget, mértéktartást, jóságot, szívbeli tisztaságot, lelki szabadságot. Töltsd el őköt teljesen szentséges szeretetteddel, hogy egészen a Tied legyenek, és dicséretes módon éljenek, anélkül, hogy a dicséretet hajhásznák.

Add meg nekik a kegyelmet, hogy a lélek és test tisztaságában téged dicsőítsenek, szeretetben éljenek és szolgáljanak téged.

Te légy az ő dicsőségük, örömük, vágyuk, Te légy a szenvedésben vigasztalásuk, a kétségek közt tanácsadójuk, az igazságtalanságok között védelmük, betegségben orvosságuk.

Engedd, Uram, hogy a Te közösséged pásztoraival békességben éljenek, hogy egykor jól adhassanak számot működésükről, s az örök élet jutalmát elnyerhessék.

Ámen

Nagy Szent Gergely pápának az evangéliumokról mondott szentbeszédeiből

„Juhai tehát megtalálják a legelőt, mert aki Jézust egyszerű szívvel követi, az örökké zöldellő rétek dús fűvéhez jut. A jó Pásztor juhainak legelője pedig nem más, mint a mindig viruló paradicsomkert lelki boldogsága. A választottak dús legelője ugyanis Istennek színről színre látott arca, amelynek véget nem érő és teljesen zavartalan szemléletében éltető táplálékkal töltkezik lelkünk.

Szeretett testvéreim, iparkodjunk megtalálni ezt a dús legelőt, hogy abban mi is részesedjünk a menny lakóinak örömére. Már maga az ott vigadozók boldogsága is hívogat minket. Buzduljunk neki, testvérek, éledjen bennünk újjá, tüzesedjék át a hitünk, és gyulladjanak fel vágyaink a mennyiek szeretetére; aki így szeret, az már az ég felé menetel. Azokat, akik az égi haza örömét keresik, ne tartóztassa fel semmiféle akadály: hiszen ha egyszer valaki egy kitűzött cél felé tart, akkor e törekvéstől az út nehézségei már nem tántoríthatják el. De csábító kellemségek se térítsenek el bennünket, hiszen igazán oktalan az a vándor, aki egyszerre elfelejti, hogy hová is készült, mihelyt útján égi szép virágos rétet megpillant.”